

Братче. Мжчно ми е, сестрице, много ми е мжчно, като съмъ още тѣй малъкъ! . . . Ахъ, защо сега не съмъ голѣмъ мжжъ, че да стана офицеръ, нѣщо като *генералъ*. Помисли само, какъвъ ще съмъ тогава! Като облѣка ония военни дрѣхи съ лѣскави копчета, като туря златни *еполети* на рамо, че като възседна коня си . . . А слѣдъ мене ще вървятъ наредени войници съ барабанъ и музика.

Сестриче. Наистина, това е много хубаво, Иванчо! Но ти не каза най-важната работа на офицера. Прѣдстави си, че стана една война и ти поведешъ войниците на *сражение*. Питай мама да ти разправи, какво нѣщо е *сражение*. Тамъ градъ куршуми пѣяли край ухото и порой човѣшка кръвъ се лѣяла по земята. Какво би усѣтилъ ти въ сърдцето си, ако избиятъ твоитѣ войници? Какъ ще обършешъ сълзитѣ на майкитѣ, които оставатъ безъ синове? Ами, ако тѣзи убити войници иматъ жена и дѣца, кой ще се грижи послѣ за тѣхъ? Не би ли откъсналъ тогава златнитѣ еполети само да съживишъ убититѣ войници? Вървай ме, че нито златнитѣ еполети, нито лѣскавитѣ копчета ще могатъ да те направятъ щастливъ човѣкъ.

Братче. Ако ти, сестрице, не ме харесвашъ да стана генералъ, какво ще кажешъ да съмъ единъ прочутъ богаташъ въ нѣкой голѣмъ градъ! Колко ще бѣде хубаво да нося винаги черни дрехи, бѣли рѣкавици и да въртя бастунче!

Сестриче. Ти си забравилъ, какво ни казваше татко прѣди нѣколко деня. Ако ти живѣеше въ голѣми градове, малко по малко ще свикнешъ на тѣхъ и тѣ нѣма да ти се виждатъ вече